
Prezentacja prac doktorskich duchowieństwa w archidiecezji łódzkiej

Łódzkie Studia Teologiczne 19, 323-324

2010

Artykuł został opracowany do udostępnienia w internecie przez Muzeum Historii Polski w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach
dozwolonego użytku.

PREZENTACJA PRAC DOKTORSKICH DUCHOWIEŃSTWA ARCHIDIECEZJI ŁÓDZKIEJ

WPROWADZENIE

W 2010 r. mija 90 lat od utworzenia naszej diecezji; 10 grudnia 1920 r. papież Benedykt XV powołał ją do istnienia Bullą *Christi Domini*. Mamy więc szczególną okazję, by podziękować Bogu za wiele otrzymanych łask, by dokonać refleksji nad tym, co stanowi jej historię, a także nakreślać dalsze plany działania. W kontekście przeżywanego jubileuszu należy wspomnieć, że „Łódzkie Studia Teologiczne” ukazują się od 1992 r., czyli już 18 lat. Ich inicjatorem i pierwszym redaktorem był biskup Adam Lepa, ówczesny rektor Wyższego Seminarium Duchownego w Łodzi. Osiemnaście lat zmagania wielu osób, by wokół Wyższego Seminarium Duchownego w Łodzi tworzyć nie tylko spośród księży, ale także osób świeckich prawdziwą wspólnotę ludzi nauki. Wspólnota ta coraz bardziej wzajemnie się ubogaca i oddziałuje na coraz szersze kręgi odbiorców w Polsce. Także autorzy nadsyłanych materiałów do publikacji wywodzą się z różnych i coraz bardziej odległych od Łodzi ośrodków naukowych. Ten sukcesywnie rozrastający się obszar oddziaływania „Studiów” był z pewnością jednym z argumentów, że Ministerstwo Nauki i Szkolnictwa Wyższego przyznało w ostatnim czasie naszemu periodykowi aż 6 punktów za daną publikację.

Warto również zaznaczyć, że diecezja łódzka, która od 1992 r. została wyniesiona do godności archidiecezji, może poszczycić się tym, że wielu jej kapłanów uzyskało stopnie i tytuły naukowe. Obecnie stopień profesora uzyskało dwóch kapłanów, stopień doktora habilitowanego czterech, a stopień doktora aż siedemdziesięciu kapłanów. Z pewnością przy odpowiednich okolicznościach będziemy wspominać również tych kapłanów ze stopniami naukowymi, którzy już odeszli do wieczności.

Aby lepiej wykorzystać obecny potencjał naukowy zarówno w obszarze archidiecezji, jak i poza nią, Zespół Redakcyjny ŁST postanowił, aby w kolejnych numerach „Studiów” zaprezentować krótkie streszczenia prac naukowych, na

podstawie których poszczególni kapłani uzyskali stopień naukowy. Prezentacja ta, mamy nadzieję, przyczyni się do wzajemnego poznania, a także lepszego wykorzystania kompetencji naukowych naszego prezbiteratu. Z pewnością łatwiej będzie można nakreślać i realizować nowe plany badawcze z danych zagadnień czy dziedzin naukowych w kolejnych numerach Studiów, jak i odnaleźć odpowiedniego recenzenta do prac nadsyłanych do publikacji.

Prezentację rozpoczynamy od pracy doktorskiej arcybiskupa Władysława Ziółka, pasterza archidiecezji łódzkiej, i księży biskupów pomocniczych biskupa Adama Lepy i biskupa Ireneusza Pękalskiego. W kolejnych numerach „Studiów” przedstawimy prace w porządku chronologicznym od najstarszego do najmłodszego kapłana. Wychodząc z tą ważną propozycją do wszystkich wyżej wymienionych Kapłanów, liczymy na współpracę i zaangażowanie.

STRESZCZENIE DOKTORATU
SEDE VACANTE NIHIL INNOVETUR
ARCYBISKUPA DRA WŁADYSŁAWA ZIÓŁKA
METROPOLITY ŁÓDZKIEGO

Rozprawa doktorska, zatytułowana *Sede vacante nihil innovetur*, napisana pod kierunkiem o. prof. P. Huizinga, obroniona na Wydziale Prawa Kanonicznego Papieskiego Uniwersytetu Gregoriańskiego w Rzymie, w zakresie bezpośrednim dotyczy normy zawartej w kan. 436 Kodeksu Prawa Kanonicznego z 1917 r. Norma ta brzmi: *Sede vacante nihil innovetur*, co oznacza: „Podczas wakatu stolicy niczego nie należy zmieniać”. Norma ta ma charakter generalny. Negatywne sformułowanie normy sugeruje, iż w trakcie wakatu stolicy biskupiej nie wolno dokonywać jakichkolwiek zmian, a wszelka ingerencja w strukturę Kościoła i funkcjonowania diecezji jest zabroniona.

Generalny charakter normy, bez szczegółowych odniesień w tymże samym kanonie 436 CIC, sprawiał, że pytanie, które należało postawić, dotyczyło rzeczywistego i autentycznego rozumienia zasady *sede vacante nihil innovetur* w tradycji i doktrynie Kościoła na przestrzeni wieków. Konkretnie zaś: czy wskazana norma oznaczała, że w czasie wakatu stolicy biskupiej zabronione było dokonywanie jakichkolwiek zmian, czy też jedynie tych, które mogły stanowić uszczerbek lub być niestosowne dla diecezji lub praw nowo mianowanego biskupa. Zawartą bowiem w kan. 436 CIC normę należało odnosić do innych unormowań, określonych w kan. 435 CIC, dotyczących szczegółowych przepisów i zasad postępowania wikariusza kapitulnego, pełniącego tymczasowo w czasie wakatu stolicy biskupiej najwyższą władzę w diecezji zarówno co do spraw duchowych, jak i doczesnych, z wyjątkiem tego, czego prawo wyraźnie mu zabraniało. Brak